

Ako bih sutra Kraljica bila

(Izbor iz poezije Emily Dickinson)

Uvodna riječ

Pošlo je puno vremena otkako su prvi priredivači djela Emily Dickinson njezinu poeziju podijelili u vrlo ograničavajuće tematske krugove. Unatoč kasnijim redakturama i intervencijama, njezin se opus najčešće čita upravo unutar tih ograničenja. Uvijek je privlačno promatrati Dickinson kao konfesionalnu pjesnikinju – kao nekoga čije su pjesme, bez obzira na njihovu briljantnu inovativnost, ništa manje izljevi njezinih privatnih osjećaja prema ljubavi, smrti, prirodi i besmrtnosti, ali bliži pogled na njezin ogroman pjesnički projekt otkriva mnogo kompleksniju umjetničku namjeru.

Teoretičarka Camille Paglia proglašava Emily Dickinson (rođenu 1830. godine) najvećom američkom pjesnikinjom i vremenski je smješta u razdoblje američkog romantizma, ili kako je ona to vrijeme nazvala, dekadentni, kasni romantizam. Već se po pitanju forme pjesništvo Emily Dickinson bitno razlikuje od onoga što je u to vrijeme smatrano književnim standardom: stopa protestantskih himni izobličena je, kako Paglia kaže, zapanjujućom energijom. Riječi su zbijene u stihove takvom silinom da se sintaksa lomi i urušava u sebe. To je urušavanje sintakse, zajedno s neuobičajenim znakovima interpunkcije, od iznimne važnosti za pjesnikinjinu poetiku.

Dickinsonine pjesme ostavljaju dojam kao da su se zaustavile, prije nego završile. Jezik njezine pjesme, da se poslužimo idejom Giorgia Agambena, jednostavno propadne u tišinu. Počeci i završeci su, dakle, kod svih pjesama uvijek trenuci u kojima one izranjavaju i vraćaju se u tišinu, no kod Emily Dickinson tišina nije prisutna tek na početku i na kraju. S obzirom na tenzije koje njezina poezija proizvodi, koristeći se figurama poput oksimorona, paradoksa i antiteze, stalno smo prinuđeni vraćati se na „nepostojeći“ okvir kako bismo dešifrirali pojedine stihove, no kako potreban kontekst izostaje, mjesto na koje se čitateljica nužno vraća jesu tišine unutar pjesme koje i same proizvode značenja. Te su praznine, odnosno cenzure, u najvećoj mjeri prisutne u vidu crtica. Crtica, dakle, uz permutaciju rime, četverotaktni stih, prepoznatljivu strukturu strofe – čini zaštitini znak Dickinsonine poezije. Cenzura i inače određuje ritam, ali je ona u slučaju američke pjesnikinje puno više – možemo čak reći da je ona nositeljica stiha, njegova jezgra. Tamo gdje bismo očekivali rimu, dočekuje nas pauza ili riječ koja odudara i tako izaziva iznenadan predah. Kritika objašnjava kako je za razliku od Whitmana, koji je baš poput nje bio pjesnik prostora, Dickinson konzistentno koristila prozodički značajnu pauzu, pokret prema tišini koji znači spiritualnu sumnju. U njezinim pjesmama po prvi put čujemo otjelovljenje tišine kao konstitutivnog prozodijskog elementa koji ostaje u pozadini anglo-tradicije, a koji je Dickinson gurnula u prvi plan svojim improviziranjem novog ritmičkog jezika.

Tenzije koje su rezultat crtica i opkoračenja, kao još jednog učestalog pjesničkog postupka, prouzrokovane su i nizom tropoloških iščašenja. Dominantan trop – metafora, zajedno s alegorijom od koje su romantičari odustali jer su je smatrali suviše racionalnom, nose glavninu Dickinsoninog pjesničkog izričaja. U središtu figurativnog kod Emily Dickinson jest Bog koji, bez obzira na pjesnikinjino vjersko uvjerenje, igra ulogu stilske figure koja istovremeno utjelovljuje potpuno disparatna značenja. Pjesnikinju je stoga lako predstaviti i kao agnostika i kao heretika, skeptika ili kršćanku, jer se za sve navedeno u pjesmama mogu naći valjani argumenti.

I sam je lirski subjekt ambivalentan i izmičući. On preuzima na sebe različite uloge, iz prvog lica jedine prelazi u množinu, zatim nestaje – podložan je, dakle, konstantnim iskliznućima čime izaziva nelagodu kod čitatelja jer podražava osobine amblema – teško se uhvatiti u koštač s njim i fiksirati njegovo značenje: čas je dječak, čas leš, čas supruga, ponekad je kraljica ili čak pištolj.

Poeziju Emily Dickinson teoretičarka Shira Wolosky prepoznala je kao poeziju ljutnje, nezadovoljstva i kritike, također ruganja, čak zlobnog humora, i sublimacije. No iako je od 1890. godine, kad je izašlo prvo izdanje njezine poezije, Emily Dickinson jedno od najizučavаниjih imena američkog pjesništva, recepcija njezinog pjesništva i dalje se oslanja na izdanja koja posve brišu crticu, opkoračenja i nejasnoće koje bi čitatelje natjerali da se suoče s njezinom poezijom kao mjestom filozofske refleksije i dubokog pjesničkog promišljanja. No sva razvodnjavanja i intervencije kojima su njezinu poeziju podvrgavali, nisu uspjela od Emily Dickinson stvoriti osrednju pjesnikinju, a njezinu liriku učiniti konvencionalnom i dosadnom.

Namjera ovog prijevoda bila je oteti Dickinson od spomenarskih prijevoda na b/h/s jezike i ponuditi čitateljima pjesnikinju koja je puno više od nategnutih i promašenih rima koje su je u spomenare i smjestile. Nadam se da sam u tome, bez obzira na ograničen broj pjesama, uspjela.

Asja Bakić

Pjesme

244

Lako je raditi kad se duša igra –
Ali kada dušu boli –
Čuti je kako ostavlja svoje igracke
Čini rad teškim – tada –

Lako je patiti u Kosti ili Kori –
Ali Svrđla – među nervima –
Osakačuju dražesnije – užasnije –
Kao Pantera u Rukavici –

327

Prije nego mi je ugaslo oko
Voljela sam i ja vidjeti –
Kao druga Bića što imaju Oči
I ne znaju drugačije –

Ali da mi kažu – Danas –
Da bih mogla imati Nebo
Za sebe – kažem vam da bi mi Srce
Prepuklo, po mojoj mjeri –

Livade – moje –
Planine – moje –
Sve Šume – Bezbrojne Zvijezde –
Podneva koliko bih mogla uzeti
Među svoje smrtne oči –

Kretnje Gnjuraca –
Jantarnu Cestu Jutra
Za mene – da gledam kad me volja –
Vijesti bi me pokosile –

Sigurnije zato – možda – samo s mojom dušom
Pred Prozorskim oknom –
Gdje druga Bića stavljaju svoje oči –
Neoprezno – pred – Suncem

340

Je li Sreća onda takav Ponor,
Da ne smijem pogrešnom nogom stati
Od straha da ču cipelu zaprljati?

Radije bih ugodila svojoj nozi
Nego sačuvala Čizmu –
Jer kupiti drugi Par
Moguće je
U svakom dućanu –

Ali Sreća se prodaje samo jednom
Patent izgubljen
Nitko više kupiti neće –
Reci Nogo, odluči –
Dama kroči ili ne?
Presuda za Čizmu!

352

Možda sam tražila preveliko –
Ne uzimam – manje od nebesa –
Jer Zemlje rastu gusto kao
Bobice u mom rodnom gradu –

Moja Košara čuva – samo – Nebeske Svodore –
Oni se lagano njišu – na mojoj ruci,
Ali manji svežnjevi – Stišću.

373

Govorim svakoga dana
„Ako bih sutra Kraljica bila“ –
Ovako bih napravila –
I sredim se onda, malo,

Ako se slučajno probudim kao Burbonka,
Nitko na mene neće s visine gledati –
Sa „Ovo je bila ona –
Prosila na Placu –
Jučer.“

Dvor je sjajno mjesto –
Čula sam ljude kako govore –
Zato pričvrstim svoju pregaču, na Veličanstvo
Sjajnim Pribadačama od Zlatica –
Da me suviše priprost –
Položaj – ne obuzme –

I objesim svoj Jezik
O grančice pjevanja – dosta visoko –
Ali ovo bi mogla moja kratka Riječ biti
Za ublažiti –

Izvadi iz mog prostog govora sve obične riječi –
Uzmi druge naglaske, kakve sam čula
Iako osim Zrikavca – samo
I Pčele –
Nitko oslovititi na čitavoj Livadi
Neće mene –

Bolje spremna biti –
Nego iduću zoru
Sresti me u Aragonu –
Sa starom Haljinom – na meni –

I iznenađena
u Seljačko sukno - obučena –
Pozvana – neočekivano –
u Exter biti -

398

Nisam marila za – Zidove –
Kad Svetmir bio je – Stijena –
Čula sam mu srebrni Zov izdaleka
S druge strane Prepreka –

Kopala sam – dok moj Kalup
Probio se naglo nije do njegovog –
Onda moje lice uzelo svoju Nagradu –
Gledanje u njegove Oči –

Ali sad Vlas je –
Vlakno – Zakon –
Paučina – ispletena u Dijamantni zaklon –
Štit – od Slame –

Granica kao Veo
Uz Damino lice –
Ali svaka Mreža – Tvrđava –
I Zmajevi – u Naboru –

405

Moglo bi biti samotnije
Bez Samoće –
Tako sam naviknuta na svoju Sudbinu –
Možda bi Drugi – Mir –

Mogao prekinuti Mrak –
I zatrpati malu Sobi –
Soviše siromašnu – Kvadratima – da sadrži
Sakramente – Njegove –

Nisam naviknuta na Nadu –
Mogla bi zasmetati –
Njegovoj slatkoj paradi – obezbožiti mjesto –
Posvećeno za patnju –

Moglo bi biti lakše
Neuspjeti – s Kopnom na Vidiku –
Nego osvojiti – Moje Plavo Otočje –
Nestati – u Užitku –

430

Nikad više Obično biti – neće – rekla sam –
Razlika – je počela –
Mnogo gorčine – bilo je –
Ali s tim je – završeno –

Čak – ako se nekad - pojavi – a hoće –
U Najblaže – Jutro –
Takvo sam veselje – imala – svih ovih godina –
Da Manje bi - zaboljelo -

Toliko sam radosti imala – rekla sam je – Crvena –
Na mom prostom Obrazu –
Osjetila sam kako se objavila – u mom Oku –
Nepotreban je bio – svaki govor –

Hodala sam – kao da su krila – nosila moje tijelo –
Stopala – ranije korištena –
Nepotrebna – sada meni –
Kao čizme – što bi bile – Pticama –

Užitak sam svoj objavila svima –
Dijelila sam Zlatne Riječi
Svakom Biću – koje sam srela –
I Darovala – čitavom Svijetu –

Kad – iznenada – smanjila se moja Bogatstva –
Demon – popio mi Rosu –
Moje se Palače – srušile nenaseljene –
I ja sam – prosjak postala – isto –

Grabila sam se za zvukove –
Hvatala sam se za oblike –
Dodirivala vrhove Površina –
Osjetila sam kako se Divljina vraća
Uz moje Zlatne crte –

Grubo sukno – visi o klinu –
Haljina koju sam običavala nositi –
Ali gdje su moji Brokatni trenuci –
Moja – kap – Indije?

431

Ja – dođi! Moje obasjano lice
Na mjestu takve svijetle vijavice!
Ja – čuj! Moje Uho strano
Zvukovi Dobrodošlice su – tamo!

Sveci zaboravlјaju
Naša sramežljiva stopala -

Moj Praznik, bit će
Da – prepoznaju mi Biće –
Moj Raj – slava
Da izgovore moje – Ime -

439

Prevelik Značaj gladan čovjek pripisuje
Hrani –
Daleko – On Čezne – i stoga – Očajan –
I stoga – Dobra –

Pojedena – pomaže – doista –
Ali nam dokazuje
Da Začini bježe
Za Uzimanja – To Razdaljina –
Bila je Slasna –

449

Umrla sam za Ljepotu – ali jedva
Naviknuta na Grob
Kad Jedan što je umro za Istinu, položen je
u susjednu Sobi

Pitao je tiho „Zašto sam pala“?
„Za Ljepotu“, odgovorih –
„A ja – za Istinu – one su jedno –
Braća smo“, reče on –

I tako, kao rođaci, dočekali Noć
Pričali smo između Soba –
Dok mahovina nije dosegla naše usne –
I pokrila – naša imena –

470

Živa sam – mislim –
Grane na mojoj Ruci
Pune su Jutarnje Slave –
A na kraju moga prsta –

Crveno – toplo golica –
I ako držim Staklo
Preko svojih Usta – zamagli ga –
Liječnikov – dokaz Daha –

Živa sam – jer
Nisam u Sobi
Predsoblje – Inače – je
Da Gosti mogu doći –

I nasloniti se – i vidjeti postranice –
I dodati „Kako se ohladilo“ –
I „Je li bilo svjesno – kad je zakoračilo
U Besmrtnost?“

Živa sam – jer
Ne posjedujem Kuću –
Na svoje ime – točno –
I da ne pristaje nikom drugom –

I da glasi na moje Djovojačko prezime –
Da Gosti mogu znati
Koja su Vrata moja – i ne pogriješe –
I probaju drugi ključ –

Kako je dobro - biti živ!
Kako beskrajno – biti
Živ – dvostruko – Rođenje koje sam imala –
I ovo – dodatno, u – Tebi!

472

Sramim se – krijem –
Kakvo pravo imam – Mlada biti –
Tako kasno bez Miraza Djekočka –
Nigdje svoje obasjano Lice skriti –
Nikoga da me poduci novoj Milosti –
Niti započne – moju Dušu –

Mene obožavati – Kako – reci –
Nakit – da Me učini lijepom –
Tkanine od Kašmira –
Nikad Haljina od Tame – više –
Odore - Kraljevske –
Za Mene – za Moju dušu – da nosi –

Prsti kao okvir da služe mojoj Obloj Kosi –
Ovalnoj – kako su je Srednjovjekovne Dame nosile –
Daleka Moda – Lijepa –
Vještina – da svoje čelo držim kao Grof –
Govorim - kao Leganj –
Ispitujem – kao Biser –
Onda, za Karakter –

Osim što Nebo tako blizu je došlo –
Činilo se da je Moja Vrata izabralo –
Razdaljina me ne bi mučila toliko –
Da nadala se nisam – prije –

Ali čuti samo kako Milost odlazi –
Što ni zamisliti nisam mogla -
Dvostruki mi Gubitak nanosi –
Izgubljena je – I izgubljena za mene –

Učini moj čudnovat Duh – bijelim –
Brzim – poput Pića –
Veselim – poput Svjetla –
Donesi mi moj najbolji Ponos –
Nema više srama –
Nema više skrivanja –
Ponizna – neka bude – preponosna – za Ponos –
Krštena – ovog Dana – Mlada -

479

Baratala je svojim lijepim riječima kao Oštricama –
Kako ih se blistavo sjajila Sila –
I svaka je ogoljela Živac
Ili je s Koskom raskalašena bila –

Ni slutila nije – da боли –
To nije – Stvar Željeza –
Vulgarnu grimasu u Mesu –
Kako loše podnose Stvorenja –

Boljeti je ljudski – uljudno nije –
Koprena preko oka
Smrtnosti običaj stari –
Da ljudi umru – ona ih Zabravi.

486

Bila sam najsitnija u Kući –
Uzela sam najmanji Boravak –
Noću, svoju malu Svjetiljku i Knigu –
I jedan Žeravak –

Tako smješten da mogu uhvatiti Latice
Što nikada prestajale nisu padati –
I svoju Košaru samo –
Da razmislim – Sigurna sam
Da to je bilo sve –

Nikad nisam govorila – kad mi se obrate samo –
A i tada, to je kratko i tiho bilo –
Podnosila nisam živjeti – naglas –
Buka me je tako sramotila –

I da nije takav čas došao –
I svи koje sam znala
Odlazili su – Razmišljala sam često
Kako bih neprimjetno – mogla umrijeti -

508

Oslobodjena sam – prestala sam biti Njihova –
Ime koje su ispustili na moje lice
Vodom, u seoskoj crkvi
Ne koristi se više, sada
Mogu ga pospremiti s mojim Lutkama,
Mojim djetinjstvom, i klupkom konca
Gotova sam s provlačenjem – isto –

Krštena ranije bez izbora,
Ali ovog puta svjesna Milosti –
Vrhovnom imenu –
Pozvana Sva – Polumjesec je pao –
Postojanja čitav Svod, popunio se
Jednom malom Krunom.

Moj drugi Položaj – premalim je prvi –
Okrunio – Krunidba – na Očevim grudima –
Poluunesviještena Kraljica –
Ali ovaj put – Doraska – Uspravna,
S Voljom da izabere ili odbaci,
I biram Krunu samo –

510

Nije bila Smrt jer sam ustala,
A svi Mrtvi leže –
Nije bila Noć jer sva su Zvona
Ispružila svoje jezike za Podne.

Nije bio Mraz jer sam na svom Mesu
Osjetila Juga – puzanje –
Niti Vatra – jer moja su Granitna stopala
Mogla čuvati Prezbiterij hladim, sama –

A opet, bilo je kao sve to,
Siluete koje sam vidjela
Poredane uredno za Pokop,
Podsjetile su me na moj –

Kao da je moj život bio nasjeckan,
I uramljen,
I nije mogao disati bez ključa,
Podsjećalo je na Ponoć, malo –

Kad sve što kucalo je – stalo –
I Prostor gleda svud uokolo –
A Strašni mrazevi – prva Jesenja jutra,
Ukidaju Pulsirajuće Tlo –

Ali, najviše, kao Kaos – Neprestan – hladan –
Bez Šanse, ili Jarbola –
Bez Vijesti o Kopnu čak –
Da opravda – Očajanje.

520

Krenula sam Rano – Povela svoga Psa –
I posjetila More –
Sirene iz Podruma
Izašle su da me osmotre –

A Fregate – na Gornjem Katu
Pružile su Konopljaste Ruke –
Misleći da sam Miš –
Nasukan – na Pijesku –

No, nijedan me Čovjek pokrenuo nije – dok Plima
prošla nije moju prostu Cipelu –
I moju Kecelju - i moj Pojas
I moj Steznik – također

I dok se ne učini da će me pojesti –
Čitavu kao Rosu
Na Maslačkovom Rukavu –
A onda – I ja sam počela –

A On – On je pratio – odmah iza –
Osjetila sam njegovu Srebrnu Stopu
Na svom Gležnju – zatim će mi Cipele
Preplaviti Biserima

Dok nismo sreli Čvrst Grad
Gdje nikoga nije poznavao –
I dok se klanjajući – Moćnim Pogledom –
Meni – More nije povuklo

528

Moje – pravom Bijelog Glasa!
Moje – Pečatom Kraljevskim!
Moje – Znakom u Grimiznom zatvoru –
Sakriti ne mogu – rešetkama zatvorskim!

Moje – ovdje – u Vidu – i u Vetu!
Moje – Opozivom Groba –
Imenovano – Potvrđeno –
Bunovno Pismo!
Moje – sve dok kradu Doba!

530

Ne možeš ugasiti Vatru –
Stvar zapaljiva
Može sama, bez Lepeze, trajati –
U najsporijoj Noći –

Ne možeš smotati Poplavu –
I staviti je u Ladicu –
Jer će je Vjetar pronaći –
I reći tvom Podu od Cedrovine -

531

Sanjamo – dobro je da sanjamo –
Boljelo bi nas – da smo budni –
Ali pošto je igra – ubij nas,
I igramo se – vriska –

Kakva šteta? Ljudi umiru – izvana –
Istina je – od Krvi –
Ali mi – umiremo u Drami –
A Drama – nikad nije mrtva –

Pažljivo – uznemirujemo jedan drugog –
I nijedan – ne otvara oči –
Da Utvara – ne dokaže Grešku –
I pepeljasto Iznenadenje

Ohladi nas u Okna od Granita –
S Godinom samo – i Imenom –
I možda rečenicom na egipatskom –
Razumnije je – sanjati –

546

Da popuniš Prazninu
Unesi stvar što ju je izazvala –
Zatrpaj je
Drugom – i zijevat će još više
Ne možeš Ponor zalemiti
Zrakom.

556

Mozak, u svom Žlijebu
Teče ravnomjerno – i pravo –
Ali dopusti Krhotini okret –
Lakše bi bilo Tebi –

Vratiti Bujicu natrag –
Kad Poplave raspore Brda, staze –
I ugrabe Putarinu
Sebi –
I Mlinove zgaze –

579

Bila sam gladna svih Godina –
Moje je Podne došlo – da ručam –
Drhteći sam privukla Stol blizu –
I dotakla Zanimljivo Vino –

Vidjela sam to na Stolovima –
Kad sam gladna, vraćajući se Kući
Gledala kroz Prozore, Bogatstvo
Koje ni u snu – moje – nije moglo biti –

Nisam znala da je Kruh –
Toliko različit od Mrvica
Koje smo Ptice i ja često dijelile
U Prirodinoj – Trpezariji –

Obilje me povrijedilo – bilo je tako novo –
Loše mi je bilo – i čudno –
Kao Bobici – Planinskog Grma –
Presadenoj – na Cestu –

Niti sam bila gladna – tako sam doznala
Da Glad je – bila običaj
Ljudi izvan Prozora –
Koji Ulagak – oduzima –

599

Postoji bol – tako konačna –
Da guta materiju –
Onda pokrije Ponor Zaboravom –
Da Sjećanje može koračati
Okolo – preko - po njemu –
Čovjek u Nesvjestici –
Sigurno prolazi – gdje bi ga otvoreno oko –
Ispustilo – Kost po Kost.

627

Nijansa koju uzeti ne mogu – najbolja je –
Boja suviše daleka
Da bih je mogla pokazati na Pazaru –
Bogatstvo na vidiku –

Fina – nedodirljiva Izložba –
Što se šepuri u oku
Kao Kleopatrina Svita –
Ponovljeni – na nebu –

Trenuci Vlasti
Što su se desili na Duši
I ostavili je s Nesrećom
Preoštrom – da bi je rekla –

Pohlepan pogled – na Krajolike –
Kao da su upravo potisnuli
Neku Tajnu – što je bježala
Poput Kočija – na Odjeći –

Preklinjanje Ljeta –
Taj drugi Ures – Snijega –
Što umata Misteriju Tilom,
Od straha da Vjeverice – znaju.

Njihovi nam se Neshvatljivi običaji – rugaju –
Sve dok se prevareno Oko
Nadmeno ne zatvori – u Grobu –
Drugacije – da vidi –

631

Zatvorili su me u Prozu –
Kao malu djevojčicu
Što su me u Ostavu –
Jer su me voljeli „Mirnu“ -

Mirnu! Da su mogli proviriti –
I vidjeti moj Mozak – kako se okreće –
Mogli su isto zadržati Pticu –
Zbog Izdaje – u Toru -

On ima samo volju
I lako poput Zvijezde
Ukine svoje zatočeništvo
I smije se – Isto kao Ja -

657

Nastanujem Mogućnost –
Kuću ljepšu od Proze –
Bogatiju Prozorima –
Vrata – veće Doze –

Soba kao Cedrova –
Nepropusnih Oku –
A za Vječni Krov
Mansardu od Neba široku –

Gostiju – najljepših –
Za Zanimanje – Ovo –
Širiti moje uzane Ruke
Da skupim Raj –

690

Pobjeda dolazi kasno –
I prinosi se nisko ka hladnim usnama –
Soviše zanesenim mrazom
Da je prime –
Kako bi slatka bila –
Kap samo –
Zar je Bog bio tako ekonomičan?
Njegov je Stol postavljen previsoko za Nas –
Osim ako ne ručamo na vrhovima prstiju –
Mrvice – pristaju tako malim ustima –
Trešnje – odgovaraju Crvendaćima –
Zlatni ih Doručak Orlov – davi –
Bog čuva Svoje Obećanje Vrapcima –
Koji od malo Ljubavi – znaju kako izgladnjeti -

754

Moj Život – Napunjen Pištolj –
U Kutovima stajao – do Dana –
Kad Vlasnik je prepoznat – prošao –
I dalje me odnio –

I sada tumaramo Beskrajnim Šumama –
I sada lovimo Srnu –
I svaki put kad govorim za Njega –
Planine odmah odgovaraju –

A kad se nasmijem, tako srdačno svjetlo
Nad Dolinom sja –
Kao da lice Vezuva
Svoj užitak ispušta –

A kad Noću – Dan završen je dobar –
Čuvam svoga Gospodara glavu –
To bolje je nego Dubok Jastuk
perjani – podijeliti –

Neprijatelju Njegovom – smrtni sam neprijatelj –
Nitko ne izaziva drugi put –
Na koga bacim Žuto Oko –
Ili žustar Palac –

Iako duže Ja od Njega – živjeti bih mogao
On duže mora – od Mene –
Jer ja samo moć da ubijem imam –
bez - moći da ubijem Sebe –

761

Od Praznine do Praznine –
Ne krivudajući
Gurala sam svoja Mehanička stopala –
Da stanu – ili nestanu – ili napreduju
Jednako ravnodušna –

Da sam osvojila kraj
Završava onkraj
Beskrajno otkriveno –
Zatvorila sam oči – i tapkala u mraku
Bilo je lakše – biti Slijep –

791

Bog je dao Štrucu svakoj Ptici –
Ali samo Mrvicu – Meni –
Ne usudim se jesti – iako sam gladna –
Moj dirljivi luksuz –

Posjedovati ga – dodirnuti ga –
Dokazati podvig – što je Mrvicu učinio mojom –
Presretna – za sreću svoju vrapčju –
Za Želju Veću –

Mogla bi biti Glad – svud uokolo –
Uho ne bih izgubila –
Toliko se Obilje smiješi s moje Trpeze –
Moj Ambar pokazuje iskreno –

Pitam se kako se Bogati – osjećaju –
Indijac – Grof –
Mislim da – s Mrvicom samo –
Vladar sam svima njima –

860

Odsutnost obestjeljuje – i Smrt također
Krije osobe od Zemlje
Praznovjerje pomaže, ljubav isto –
Mekoća se smanjuje kada dokažemo –

1242

Iz sjećanja pobjeći
Kad bismo Krila imali
Mnogi bi letjeli
Naviknute na sporije stvari
S čuđenjem bi Ptice
Gledale preplašene prethodnice
Ljudi što bježe
Iz ljudskoga uma

1261

Riječ nemarno bačena na Stranicu
Može uzbuditi oko
Kad nabran u vječni šav
Mrtni se Autor javlja

Zaraza u rečenici živi
Možemo udahnuti Očaj
Udaljeni Stoljećima
Od Malaria -

1412

Sram je šal Ružičastog
U koji umatamo svoju Dušu
Da je sačuvamo od najezde Očiju –
Osnovni Veo
Koji bespomoćna Priroda srušta
Kad je gurnuta na scenu
Odbojnu njezinoj čestitosti –
Sram je tinta božja.

1659

Slava je prevrtljiva Hrana
Na nepostojanom tanjuru
Što jednoć stolu
Gost, ali se
drugi put ne postavlja

Čije Mrvice Vrane ispitaju
I ironičnim gakanjem
Prelete do
Seljakovog kukuruza –
Ljudi od toga jedu i umru.

1677

Na mom vulkanu raste Trava

Misaono mjesto –

Njiva za Pticu da bira

Glavna bi ideja bila –

Kako crvene Vatrene stijene ispod –

Kako nesigurno tlo

Otkrila sam

Naselilo bi strahopoštovanjem moju samoću.

1705

Vulkani su na Siciliji
I u Južnoj Americi
Sudim po svojoj Geografiji –
Vulkani bliže domu
Stepenicom do Lave svakog časa
Slona sam se penjati –
Krater mogu promatrati
Vezuv kod Kuće.

1727

Ako ikada poklopac ode s moje glave
I pusti mozak da pobjegne
Momak će otići tamo gdje je pripadao –
Bez pomoći moje,

I svijet će – ako će svijet gledati–
Vidjeti kako je daleko od doma
Razumu moguće živjeti
Duša tamo – stalno je.

1737

Preuredi ljubav „Supruge“!
Kad iščaše moj Mozak!
Odsjeku moje pjegave Grudi!
Učine me bradatom kao muškarca!

Rumeni se, moja dušo, u svojoj Brzini –
Rumeni se, moja glino nepriznata –
Sedam godina odanosti naučile su te
Više nego je Brak ikada mogao!

Ljubav što iskočila nikad iz svog temelja nije –
Vjera upisana u uzanu bol –
Odlučnost vatrom – poklonjena –
Smrt – bez analgetika!

Teret – nošen do sad pobjednički –
Nitko ne pomišlja da krunu imam,
Jer ja nosim „Trnje“ do Sumraka –
Tad – moj Vjenac na glavu ide.

Velika je moja Tajna, ali je zavezana –
Pobjeći nikad neće
Do Dana kad je Izmučeni Čuvar njezin
Kroz Grob ka tebi povede.